

vi ikke for det rigtige Princip's Skyld gjøre mere, end der er paatrængende nødvendigt og et uafviseligt Billigheds og Retfærdighedskrav. Naar vi altsaa spørge, hvad er det vi skulle gjøre for Kjøbenhavn, for at indrømme det accurat det Samme, som vi have indrømmet Provindskjøbstederne? saa bliver Svaret let. De ville nemlig see af den forelagte Opsats, at den Skattelettelse, som Provindskjøbstederne ville faae, er for den ophævede Formalingsafgift og den ophævede Indførselsconsumtion beregnet til at udgjøre 310,000 Rbd.; men det er ikke en Skattelettelse, som udelukkende kommer Provindskjøbstederne til gode, thi en deel af denne tidligere Skat er — saaledes som indrømmet fra alle Sider — ogsaa baaret af Landdistricterne. Hvormeget er det nu, der er baaret af Provindskjøbstederne og som de ved denne Leilighed blive frie for, og hvormeget er baaret af Landet? Dette Spørgsmaal kan ikke aldeles nøiagtig afgjøres, men jeg vil dog troe, at man vil komme Sandheden nogenlunde nær, naar man holder sig til det Forhold, som efter et almindeligt Skøn ogsaa under Sagens tidligere Forhandling i Provindsialstænderne er antaget som det omtrentlige, nemlig, at Provindskjøbstederne have baaret omtrent $\frac{3}{4}$ af disse Afgifter. Gaaer jeg ud fra denne Forudsætning, saa har Provindskjøbstederne baaret af de heromhandlede Afgifter 232,000 Rbd., som altsaa er den Sum, hvorfor Provindskjøbstederne ere blevne befriede, men de have paa den anden Side faaet en ny Afgift i en forholiet Brændeviinsproductionsafgift. Naar denne Brændeviinsproductionsafgift fordeles mellem Kjøbstæderne og Landet efter det Forhold, hvori deres Folkemængde stod ved Tællingen 1850, gjør det for Provindskjøbstederne en ny Byrde af circa 22,000 Rbd., altsaa bliver Provindskjøbstedernes hele Skattelettelse 210,000 Rbd.; dette er altsaa den Lettelse, som Provindskjøbstederne have faaet, og det er en tilsvarende Lettelse, som det foreskommer mig, at en høi Grad af Billighed og Retfærdighed tilstiger, at der ogsaa ved denne Leilighed maa indrømmes Kjøbenhavn. Vi spørge da, hvorledes kan man da bedst indrømme Kjøbenhavn denne? Derved at man ophæver Formalingsafgiften, nedsætter Bræn-

deviinsafgiften til det samme Beløb, som i Provindskjøbstederne og lader Indførselsconsumtionen blive staaende foreløbigt med de Afgiftssatser, som hidtil vare gjældende. Derved vil Kjøbenhavn faae en Skattelettelse, saaledes som det vil sees af Opsatjen, af 200,000 Rbd. Da Forholdet mellem Indbyggerne i Kjøbenhavn og de Kjøbstæder, som hidtil have baaret Consumtionen, efter den sidste Tælling omtrent forholder sig som 88—100, og Forholdet mellem hine Afgiftsletterter er omtrent som 94—100, saa vil det altsaa sees, at disse Forhold svare nogenlunde til hinanden, og om endog Kjøbenhavn faaer en Lettelse, som er forholdsvis en lille Smule større, end den, som Provindskjøbstederne have faaet, saa er denne Forskjel ikke af en anden Natur end den, som er uundgaaelig ved Forhold af denne Art. Altsaa synes mig, at Resultatet er simpelt dette: man er enig om det Maal, hvorhen man skal stræbe, dette er nemlig lige Beskatning for samme Gjensstand — dette Maal kunne vi i dette Tilfælde ikke fuldstændig naae, vi indskrænke os derfor til det, som Forholdene have gjort ufravigelig nødvendigt, hvilket er det, som Toldgrændsens Ophævelse medfører, eller den Forandring, som i den Henseende er skeet i Provindskjøbstederne; en dertil svarende bør foretages i Kjøbenhavn ved denne Leilighed, medens vi udsætte at gjøre det næste Skridt indtil samtlige Omstændigheder ere gunstigere i saa Henseende.

Der er dog endnu et Punkt, som jeg maa tillade mig at fremhæve og som det forekommer mig hører til dem, som i alt Fald ikke bør opsættes meget længe. Ere vi nemlig enige om, at samme Gjensstande kun bør beskattes med samme Afgifter, hvor de end findes, saa er der en Ulighed, som endnu bestaaer og som jeg troer at maatte foreslaae, at man skulde søge at faae hævet. Det er nemlig bekjendt, at der paa samtlige Møller paa Landet hviler en saa kaldet Møllekyld. Man betragte nu denne Afgift, som en industriel Næringsafgift eller som en Consumtionsafgift, saaledes som jeg under forrige Sessions Forhandlinger tillod mig at benævne den, saa endes Resultat dog Gæt og det Samme, nemlig, at Mølleren er nødt til at fordyre sig